

16.05.2016r.

sygn. akt D 9/16

ORZECZENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Gdańsku
Przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w

w składzie

Przewodniczący : Grażyna Gliniewicz

Członkowie : Joanna Gibas - Kobierecka

Lidia Grzechowiak

z udziałem protokolanta: Dominika Wesołowska

po przeprowadzeniu w dniu 16.05.2016r. w G rozprawy, w sprawie rozpatrzenia wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w z dnia 25 marca 2016r. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, przeciwko radcy prawnemu A I obwinionej o to, że:

w dniu 24 października 2014r. w G złożyła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym reprezentując P O D Sp. z o.o. wnosząc o zasądzenie wierzytelności za zobowiązania spółki M i Partnerzy Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych Spółka Partnerska wskazując jako osoby zobowiązane B M B W B M oraz J N pomimo faktu, iż w czasie powstania wierzytelności w przedmiotowej Spółce był tylko jeden wspólnik B M, co zostało odnotowane w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 3 listopada 2011 roku, co stanowi naruszenie obowiązków radcy prawnego określone w art.6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego przez Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych w dniu 28 grudnia 2010r. tj: o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2016r., poz. 233), na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk i art. 70^b ust. 2 ww. ustawy o radcach prawnych,

postanawia

1. umorzyć postępowanie,
2. kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w uznając je za uiszczone.

Przewodniczący

Członkowie

Uzasadnienie

Pismem z dnia 28 stycznia 2015 roku Pan B. M. - adwokat wniósł do OIRP w skargę na działania radcy prawnego A. I. w związku ze złożeniem przez nią pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, która reprezentując P. C. D. Sp. z o.o. wniosła o zasądzenie wierzytelności za zobowiązania spółki M. i Partnerzy Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych Spółka Partnerska wskazując jako osoby zobowiązane B. M. B. W. B. M. oraz J. N. pomimo faktu, iż w czasie powstania wierzytelności w przedmiotowej Spółce był tylko jeden wspólnik B. M. co zostało odnotowane w Krajowym Rejestrze Sądowym czym zdaniem skarżącego naruszyła Kodeks Etyki Radcy Prawnego poprzez świadome podanie informacji nieprawdziwych.

Jak wynika z treści ww. skargi radca prawny wezwał A. I. do ograniczenia wniosku egzekucyjnego co do jego osoby, jednakże radca prawny odmówił. Jego zdaniem radca prawny jako profesjonalny pełnomocnik zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe zgodnie z obowiązującymi przepisami według najlepszej woli i wiedzy, uczciwie i z należyłą starannością a Pani A. I. sprzeniewierzyła się tym zasadom.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w po rozpoznaniu zawiadomienia, uznając, że wskazane okoliczności uzasadniają podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy z dn. 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (j.t. Dz. U. z 2016r., poz.233) zwanej dalej ustawą postanowieniem z dnia 24 lutego 2016r. wszczął dochodzenie w niniejszej sprawie, a następnie wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów.

Po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, w oparciu o ustalony na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, pisemnych wyjaśnień i zeznań świadków, stan faktyczny, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu A. I. obwiniając ją o to że, w dniu 24 października 2014r. w G. złożyła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym reprezentując P. C. D. Sp. z o.o. wniosła o zasądzenie wierzytelności za zobowiązania spółki M. i Partnerzy Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych Spółka Partnerska wskazując jako osoby zobowiązane B. M. B. W. B. M. oraz J. N. pomimo faktu, iż w czasie powstania wierzytelności w przedmiotowej Spółce był tylko jeden wspólnik B. M. co zostało odnotowane w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 3 listopada 2011 roku, co stanowi naruszenie obowiązków radcy prawnego określone w art.6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego przez Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych w

dniu 28 grudnia 2010r. tj: o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy.

W uzasadnieniu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że zarzut został oparty na wyjaśnieniach Skarżącego jak i na wyjaśnieniach radcy prawnego A. I. [REDAKT] złożonych w trakcie jej przesłuchania w charakterze świadka.

Zdaniem Sądu nie ma podstaw do wszczęcia postępowania w przedmiotowej sprawie albowiem nie doszło do popełnienia czynu, który stanowiłby naruszenie zasad Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zarzuty sformułowane przez Pana B. [REDAKT] M. [REDAKT] nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Wbrew twierdzeniom Skarżącego radca prawny nie podawała nieprawdziwych informacji składając pozew gdyż jak zeznała w toku dochodzenia w uzasadnieniu pozwu wskazała, że B. [REDAKT] M. [REDAKT] nie jest współnikiem spółki partnerskiej M. [REDAKT] M. [REDAKT] i Partnerzy Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych. Potwierdza to również treść pozwu złożonego w imieniu R. [REDAKT] O. [REDAKT] D. [REDAKT] Sp. z o.o. z siedzibą w W. [REDAKT] znajdującego się w aktach niniejszej sprawy. Radca prawny A. I. [REDAKT] wielokrotnie wskazywała na ówczesny (w dacie zaciągania zobowiązania) i aktualny (w dacie skierowania pozwu) skład osobowy przedmiotowej spółki a następnie szeroko i w sposób wyczerpujący uzasadniała swoje stanowisko w zakresie przyczyn skierowania pozwu przeciwko byłym partnerom. Jednocześnie przytoczyła orzecznictwo Sądu Najwyższego, które jej zdaniem potwierdzało jej stanowisko w zakresie odpowiedzialności byłego współnika za zobowiązania spółki.

Profesjonalnemu pełnomocnikowi nie można odmówić prawa do takiej interpretacji przepisów dokonanej w powiązaniu z analizą orzecznictwa sądowego, która prowadziła do przekonania, że istnieją podstawy aby skierować sprawę na drogę postępowania sądowego. Na skutek działań pozwanego zarzuty pozwu zostały rozpoznane przez niezawisły sąd, który oddalił powództwo skierowane przeciwko B. [REDAKT] M. [REDAKT]. Zatem skarżący miał możliwość, zwalczania pozwu na drodze cywilnoprawnej, z której skorzystał i uzyskał rozstrzygnięcie zgodny ze swoimi oczekiwaniami.

Radca prawny nie popełnił błędu, który można by rozpatrywać w sferze deliktu dyscyplinarnego. Uwzględniając zarzuty skarżącego należałoby uznać za konieczne wszczynanie postępowań dyscyplinarnych przeciwko wszystkim radcom prawnym, prowadzącym sprawy w imieniu powodów jak i pozwanych (wnioskodawców, uczestników), których żądania i wnioski nie znalazły uznania w ocenie sądów.

Sądy natomiast mają obowiązek zawiadomienia właściwego organu samorządu zawodowego, do którego należy pełnomocnik w przypadku braku sporządzenia opinii, o której mowa w art. 117 §6 kpc z zachowaniem zasad należytej staranności lub w przypadku odrzucenia skargi kasacyjnej niespełniającej wymagań określonych w art.398⁴ §1 kpc (art.117 §6 i art.398⁶ §4 kpc). Przedmiotowa sprawa nie dotyczy tych przypadków.

Z kolei analiza innych przepisów k.p.c. nie daje podstawy do stwierdzenia, że ustawodawca zakłada możliwość zawiadamiania organu samorządu zawodowego w przypadku popełnienia błędów i omyłek nawet przez pełnomocnika, od którego należy oczekiwać najwyższych standardów formalnych i merytorycznych. Jednakże podstawy żądania pozwu czy też wniosków mogą być i są oceniane przez sądy w trakcie rozpoznawania sprawy.

Dlatego też, w ocenie Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego bezpodstawnie wniósł o wszczęcie postępowania w sprawie, albowiem nie zachodziły ku temu przesłanki.

W trakcie prowadzonego postępowania nie potwierdziły się zarzuty skarżącego w zakresie czynów A L [REDACTED] które stanowiłyby podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego lub skierowania wniosku o ukaranie do dziekana okręgowej izby radców prawnych.

Radca prawny pozostawała pełnomocnikiem w sprawie cywilnej, która toczyła się przed Sądem Rejonowym w G [REDACTED]. Pozwanym w niniejszej sprawie był skarżący. Spór pomiędzy stronami dotyczył kwestii należności cywilnoprawnych. Skarżący i radca prawny byli adwersarzami w sprawie, dlatego też, zdaniem sądu, zarzuty należy rozpatrywać w kontekście istniejącego pomiędzy skarżącym a radcą prawnym reprezentującym klienta, sporem cywilnoprawnym, w szczególności jego przyczyn i treści wzajemnych pretensji wysuwanych w tym konflikcie.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego nie można również uznać, iż radca prawny A [REDACTED] L [REDACTED] popełniła jakiegokolwiek przewinienie dyscyplinarne.

Sąd rozważył postanowienia ustawy jak i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z przepisem art. 54 ust.1 okręgowy sąd dyscyplinarny rozpatruje sprawy dyscyplinarne członków okręgowej izby radców prawnych wniesione przez rzecznika dyscyplinarnego oraz odwołania, o których mowa w art. 66 ust. 2. Z kolei przepis art. 64 ust. 1 ww. ustawy stanowi, iż radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego, za czyny sprzeczne ze ślubowaniem radcowskim lub z zasadami etyki radcy prawnego. W art. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego ust. 1 stwierdzono natomiast, że nieprzestrzeganie zasad etyki zawodowej przez radcę prawnego stanowi podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Radca prawny winien kierować się prawem. Żadna sytuacja nie zwalnia radcy prawnego z obowiązku starannego i uczciwego wykonywania czynności zawodowych. Postępowanie radcy prawnego A. L [REDACTED] w niniejszej sprawie odpowiada tym nakazom.

Z uwagi na fakt, że nie można zarzucić radcy prawnemu popełnienia czynu naruszającego zasady etyki zawodowej, wobec braku znamion deliktu dyscyplinarnego, umorzenie postępowania jest uzasadnione.

Dlatego też Sąd Dyscyplinarny orzekł, jak na wstępie.

Na podstawie art. 70⁴ ustawy radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2016r. poz. 233) od niniejszego postanowienia przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem .

Przewodniczący

Członkowie

